

vilde foretage paa Sukkerfabrikkerne, kunde mislykkes. Det var den gamle Krigslist fra den Gang, da Israels Folk var udfriet af Ægyptens Trældom, vandrede 40 Aar i Ørkenen og lagde sig foran Jeriko. Saa blev Jerikos Konge Balaq meget bange og kaldte sine Ministre og Embedsmænd sammen og sagde til dem: Der kommer disse frigivne Slaver fra Ægypten, de ville oversvømme Landet og æde alting, ligesom Kørne æde Græsset af Jordan, hvad skulle vi gøre ved dem? Saa raadede hans Ministre og Vismænd ham til at sende Bud efter Bileam. Denne Bileam var en stor Forbander. Hvem han velsignede, bleve velsignede, og hvem han forbandede, de bleve forbandede. Saa drog nogle Mennesker med mange Gæver til Bileam, for at han kunde komme og forbande Israels Folk. Men det hjalp ikke det fjerde. Israel rykkede frem omkring Jeriko, og paa den syvende Dag stødte de i Basunen og udstødte høje Krigsskrig med det Resultat, at Murene ramlende sammen. I vor moderne Tid er der mange, der smile ad Historien om disse Mure, der faldt for Basunsted og Krigsskrig, men der er i Virkeligheden den dybe Sandhed skjult i denne gamle Fortælling, at der falder mange flere Mure for Basuner og Krigsskrig end for Krudt og Bly. Den ærede Ordfører kan blot se paa Socialdemokratiets Historie i den sidste Menneskealder her i Landet. Da vi begyndte at kræve Ret til, at Arbejderne maatte være i Fagforeninger, da vi krævede Minimalløn, da vi krævede, at Arbejderne skulde være medbestemmende ved Fastsættelsen af Arbejdslønnen, Arbejdstiden, Skolebespisningen o. s. v., bleve vi forbandede, Kravene bleve forbandede, de bleve stemplede som Utopi, som en Urimelighed. Jeg vil kort minde om, at da Skolebespisningsspørgsmaalet første Gang kom frem, fremstillede den nuværende højtærede Konsejlspræsident det her i Tinget som en Utopi at ville bespise fattige Skolebørn. Særlig lagde han Vægt paa Vanskeligheden ved at skaffe Knive, Gaffer og Skeer. Men efterhaanden ere alle Murene faldne uden om disse Fæstninger.

Nu kan Flertallet ved Afstemningen slaa vort Forslag ned, men dermed er Sagen ikke afgjort. Vi ville rykke ud i Landet, støde i Basuner og udstøde Kampskrig højere og højere. De Herrer kunne være overbeviste om, at der kommer en syvende Dag, hvor Murene falde om Sukkertrusten. Hvis den ærede Ordfører ikke synes om den Tone, jeg i Dag af og til har anvendt

overfor ham, bærer han selv Ansvaret derfor. Han ved fuldt saa vel som jeg, at de Meninger, jeg staar som Talsmand for, og som ere nedlagte i det Forslag, vi have ført frem her i Tinget, deles allerede af en Trediedel af Menneskeheden indenfor den civiliserede Verden. Tror det ærede Medlem, at han kan standse disse Tanker med saadan barnagtigt Tøjeri, som han har kørt frem med vedrørende den socialistiske Stat. Nej, ærede Ordfører, De burde i denne Sag have taget Spørgsmaalet paa et rent fornuftigt Grundlag og givet det en fornuftig Behandling, saa vilde De have faaet mere Udbytte deraf, end De har haft nu. Jeg vil sige til den ærede Ordfører, at der bliver aldrig mere Fred om dette Spørgsmaal her i Landet. Det vil komme igen næste Vinter, det vil møde op maaske paa denne, maaske paa en anden Maade. Naar de Herrer ingenting ville i denne Sag, maa vi rykke frem og kræve en Lov i Lighed med den nylig i England vedtagne om Minimalarbejdsløn for Kulgrubearbejdere og kræve Minimalløn for de Folk, der arbejde i Roemarkerne. Der kan ikke mere blive Fred om dette Spørgsmaal.

Dermed vil jeg anbefale mine Meningsfæller og andre, som sympatisere med det af os stillede Forslag til Beslutning, at stemme for det i Dag.

**Ordføreren for Udvalget (N. P. Jensen):** Jeg maa maaske begynde med Slutningen af det, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Hans Nielsen [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]) sagde. Han bebudede, at i den nærmeste Tid ville de Herrer Forslagsstillere og deres Meningsfæller gaa ud i Landet og støde i Basunerne. Det tvivler jeg ikke et Øjeblik om, det har jeg aldrig gjort, thi støde i Basuner, det kunne de Herrer, det har jeg hørt Gang paa Gang. Jeg er dog ikke vis paa, at der falder ret mange Mure for de Basunsted, de give til Fordel for Ekspropriation af Sukkerfabrikkerne. Jeg skal begynde med at give det ærede Medlem Ret i en Ting, han sagde nu til Slutning. Han sagde henvendt til mig personlig, at det kunde være, at Tønen i hans Tale havde været anderledes, end jeg syntes om. Aa ja, jeg synes i Virkeligheden ikke om denne Tone overfor alvorlige Spørgsmaal, men samtidig med, jeg giver ham Ret i, at jeg ikke synes om hans Tone, maa jeg tilføje, at jeg aldrig nogen Sinde fra de Herrer har ventet mig andet end den Tone, de her ved det ærede Medlem slaa ind paa.